

Sygn. akt II CSK 278/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Gminy P.

przeciwko JK

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego JK

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lipca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej (powódki wzajemnej)

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 września 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 września 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej-powódki wzajemnej J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 stycznia 2006 r., którym tenże Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki Gminy P. kwotę 48 388 zł z ustawowymi odsetkami tytułem czynszu dzierżawy oraz koszty procesu, zaś powództwo wzajemne o zwrot nakładów w kwocie 100 537 zł oddalił, zasądając od powódki wzajemnej na rzecz pozwanej wzajemnej zwrot kosztów procesu.

Skargę kasacyjną, skierowaną przeciwko wyrokowi w części obejmującej rozpoznanie powództwa wzajemnego, pozwana-powódka wzajemna oparła na podstawie naruszenia przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. na skutek przekroczenia przez Sąd drugiej instancji granic swobodnej oceny dowodów, art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a nadto na podstawie naruszenia prawa materialnego, poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 705 i art. 706 k.c. do błędnie ustalonego, na skutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., stanu faktycznego w sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek konstrukcyjnych, zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i podlega odrzuceniu.

Wstępnie należy zauważyć, iż wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powinien być, zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wyodrębnioną redakcyjnie częścią skargi kasacyjnej. Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisów o skardze kasacyjnej, stronę skarżącą obowiązuje zarówno wymaganie przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i jego uzasadnienie; oba te wymagania muszą być spełnione łącznie. Nie spełnia zatem wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga, w której skarżący co prawda

powołuje się na okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania i je przytacza, ale ich nie uzasadnia.

Jak twierdzi skarżąca, istotne zagadnienie prawne sprowadza się, zdaniem strony skarżącej, do wyjaśnienia, czy po zakończeniu umowy dzierżawy, nawet na skutek wypowiedzenia jej bez zachowania okresu wypowiedzenia, w sytuacji, gdy zarówno przepis prawa, jak i postanowienie umowy nakładają na dzierżawcę obowiązek odpowiedniego zagospodarowania przedmiotu dzierżawy, jest on z tego obowiązku zwolniony wówczas, gdy zwolnienie z tego obowiązku nie nastąpiło na podstawie umowy stron, jak tego wymaga art. 705 k.c., lecz na podstawie jednostronnego oświadczenia właściciela gruntu w sytuacji, gdy właściciel gruntu nie dokonał faktycznego jego odebrania od byłego dzierżawcy. Natomiast potrzeba wykładni została uzasadniona potrzebą wyjaśnienia, czy w sytuacji opisanej wyżej dzierżawca pozostawia nakłady na gruncie zgodnie ze swoim obowiązkiem, czy też wbrew temu obowiązkowi i czy w związku z tym może żądać ich zwrotu.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania (redakcyjnie ujęte łącznie z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych w jednej części, zatytułowanej „Uzasadnienie”) brzmi niemal dokładnie tak samo. Co więcej, skarżąca powołuje się – tak w związku z istotnym zagadnieniem prawnym, jak i w kontekście wykładni przepisów art. 705 i 706 k.c. – wyłącznie na okoliczności faktyczne tej konkretnej sprawy.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99 (OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147) podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Jest zatem oczywiste, że „istotne zagadnienie prawne” nie może sprowadzać się do jednostkowego problemu występującego w danej sprawie, lecz wymaga, aby wypowiedź Sądu Najwyższego obejmowała zasadniczą wykładnię przepisów ustawy, wskazującą na możliwe rozbieżności w ocenie prawnej (postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie SN z dnia 10 września 2005 r., II CSK 98/05, niepubl.). W tym też kierunku musi podążać uzasadnienie wniosku, które musi być oparte na

argumentach juretrycznych i nie może sprowadzać się do powtórzenia tych samych sformułowań, które stanowią samo wywiedzione przez skarżącego „istotne zagadnienie prawne” czy też właściwą, zdaniem skarżącego, „wykładnię przepisów prawa budzących poważne wątpliwości”. Takie sformułowanie uzasadnienia w istocie nie stanowi wyjaśnienia stanowiska skarżącego, a jedynie powtórzenie tego samego, co ma być „uzasadnione”.

Na marginesie trzeba jeszcze podkreślić, iż zarówno zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jak i art. 705 i 706 k.c. zostały sformułowane w sposób sprzeczny z art. 398³ § 3 k.p.c., stanowią bowiem polemikę skarżącej z ustaleniami podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co jest w ramach skargi kasacyjnej niedopuszczalne. Nie może stanowić zarzutu kasacyjnego naruszenia prawa materialnego spekulacja skarżącego co do tego, z jakim skutkiem sąd *meriti* powinien zastosować przepisy prawa materialnego, gdyby stan faktyczny w sprawie został ustalony prawidłowo.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.